

Jedovatá láska

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Komunita	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Pavel Sekerák

O knihe

V jeden úplne bežný, typický deň, prišla báseň. Písal sa dátum 23.5.2024 a naraz prichádzali, bez nejakého rozkazu, podobne ladené básne. Láska, ale nie obyčajná. Pohľad na zaujímavý svet z pohľadu zaujímavých ľudí, ktorí chcú niečo povedať. Vyjadriť sa. Bez cenzúry, so svojim štýlom a s aktuálnou náladou. Tak nejak vznikli prvé básne zo zbierky Jedovatá láska, do ktorej sa zapojilo hneď niekoľko zaujímavých jednotlivcov...

Prehľad autorov: Svetozár Barica, Tomáš Beník, Barbora Galbavá, Stanislav Hoferek, Jan Indrák, Andrea Jármayová, Rudo Kain, Petra Kamlachová, Linda Lietavová, David Matuš, Igor Novák, Mária Nováková, Ivan Nosál, Iva Nosálová, Jana Ostrihoňová, Svatava Přívětivá, Pavel Sekerák, Alena Sičáková, Kamča Steinová, Mária Streicherová, Miro Švercel, Tatiana Tuhárska, Zuzana Volentierová, Slavomíra Začková, Broňa Zelená

GREENIE KNIŽNICA

JEDOVATÁ
LÁSKA

KOLEKTÍV AUTOROV

Obsah

Jedovatá láska.....	1
O knihe.....	2
Iva Nosálová.....	5
Stanislav Hoferek.....	8
Slavomíra Zat'ková.....	18
Mária Nováková.....	19
Pavel Sekerák.....	22
Barbora Galbavá.....	25
Broňa Zelená.....	27
Ivan Nosál.....	28
Jan Indrák.....	30
Dávid Matuš.....	33
Linda Lietavová.....	38
Mária Streicherová.....	44
Petra Kamlachová.....	48
Jana Ostrihoňová.....	52
Svatava Prívětivá.....	54
Miro Švercel.....	57
Igor Novák.....	67
Tomáš Beník.....	72
Rudo Kain.....	75
Kamča Steinová.....	76
Andrea Jármayová.....	77
Tatiana Tuhárska.....	79
Zuzana Volentierová.....	80
Alena Sičáková.....	82

Iva Nosálová

#1

Otrávil si ma svojím jedom,
zabodol šíp do srdca,
motúzy máčané medom
ťahám si spod nosa.

Vykúpal si ma v čiernom bahne,
no moja duša je už čistá.
Srdce mi viac neukradneš,
tým som si istá.

Roky nechala som sa klamať láskou,
oči akoby som mala prelepené páskou.
Pre niekoho, kto nemá chrbtovú kosť,
teraz sa vo mne šíri len zlosť.

Hovorí sa, že čas zahojí všetky rany,
no moje myšlienky sú čierne ako vrany.
Bude ešte dlho trvať, kým na všetko zabudnem,
snáď to príde skôr, než sa mi duša zmení na kameň.

Zhodil si ma do smutnej temnoty,
prežila som pochmúrne noci clivoty,
no ešte horšie boli rána,
vždy odznova začala dráma.

Ťažko sa pláva v hĺbinách žiaľu,
začínam sa topiť, nádej mám malú.
Už začínam cítiť v ústach chuť slanú,
zachráňte ma z tohto temného oceánu.

#2

Odtrhol si mi krídla, už neviem lietať.
Po zemi sa plazím, podo mnou priepasť.
V srdci si mi zanechal spúšť,
v mojom vnútri je len nekonečná púšť.

Slová plné jedu, v pohľade zrada,
nevšímala som si, keď som ťa mala rada.
Bozky jedovaté ako muchotrávka zelená,
s ťažobou v duši na teba spomínam.

Na raňajky, na obed dávkoval si mi svoj jed.
Každý deň si mi načierno sfarboval svet.
Namiesto kytice, nosil si mi trápenie.
Namiesto pekných slov, prišlo len sklamanie.

Pil si slzy z mojich líc,
škorpión ti liezol z nohavíc.
Jeho dotyk plný hnevu a bolesti,
už ani nepoznám pocit radosti.

Tvoje svedomie hriešne ako kobra,
na tvoje hry som ti bola dobrá.
Najlepšie roky života si mi vzal,
pavučinu lží a intríg si tkal.

Poslal si ma do čiernej diery expresným vlakom,
už niet cesty späť, naše city zapadli prachom.
Už viac nezacítim vôňu tvojich perín,
náš vzťah si poslal na smetisko dejín.

Stanislav Hoferek

#1

Otrávila si ma neláskou
Tvoje city musím reklamovať
Chcela si ma mať na povrázku
Musel som sa pred tebou schovať...

#2

Nerozumiem láske
Ale rozumiem sklamaniu
Zamotáva sa v jednej otázke
Zatiaľ, čo čaká on na ňu

#3

Mám rany na duši
neviem ich zrútať
po mori, po súši
utekám od teba

prekračujem rýchlosti
a smejem sa vetru
tak ako sa ty smeješ mne
a moja duša
zatiaľ matne pripomína ementál

#4

Srdiečok ako u kardiológa
všetky sú falošné
cez kopirák
bez duše
a bez zmyslu

Hodíš srdce a dáš si tri mikiny
skafander na vlastnú obranu
pred odpoveďou

Sľúbil som ti niečo
aj dodržal
ale ty mi na chleba mažeš
len tie svoje omáčky
z ľuľkovca zlomocného

Hľadám spoločné chvíle
a ty si ma držala za ruku
aby som nemohol ísť
za šťastím

#5

Balím kufre
otváram dvere
zabalím ťa
a pošlem do prdele

Vraj som tvoj jedinečný
ten, čo je vždy iný
ale ty s niekým iným
už kecáš dve hodiny
a ja nemôžem žiť
nemôžem spať
nemôžem sa ťa dotknúť
a aj stokrát sa ti snažím povedať
slová vrele
a slová plné nádeje
ale ty na mňa nemáš čas
a na iných míňaš minúty.

Som opustený a utrápený
aj keď som meter od teba
a dotýkam sa tvojej ruky
ktorá ma odstrkuje, úplne skvele
a čo je ešte viac skvelé?
Že ma posielaš do prdele.

Nemôžem žiť a nemôžem spať
len toxická doba prišla
ty si duchom už odišla
a tá tvoja fyzická schránka
sa stráca v telefónnej sieti
a držíš tie vynálezy
kým ja držím teba nad priepasťou...

#7

Pozeráš sa nemilo
na nemilovaného
očami nemilovanej
ktorej nemilo chýba
vôňa nemilovania
na pláne milovania
sa zjemnilo vanie
nemilovaná samota
na milosť
a nemilosť

Lúbiš svoj idol, svojho sympatáka
toho správneho a čestného
kto má krajšie jamky na lícach
a lepšie drží kabelku
keď už nevie držať názor a slovo

Ale tvoje ideály sú zošívané hanbou
Ľudskosť je neznáma, treba pečiatku authority
odbornosť si dala dovolenku na päť rokov
no aj tak znovu hodíš svoj hlas zlu
pretože jedovatí ľudia radi hádžu jed na iných
a dúfajú, že práve ty sa chytíš a budeš verným otrokom
kultu osobnosti, kultu lži a kultu veľkého zla v pozadí

Jedovatá láska k človeku,
kto ťa neuznáva a potrebuje len pred voľbami
idol pre ublíženie ostatným,
nie pre pomoc tým, ktorí ju potrebujú

Zavreté dvere
zlomené slová
závisť pred nami
za nami prázdno
znova a znova

Zostúpime zo svojho Olympu
zaparkujeme v tme a bahne
zostručníme svoje sľuby
zabudneme čo je správne
zomrie naša láska
zamotaná a otázna
zoslabená
znetvorená
zas padneme na kolená
za budúcnosť, ktorá nie je
za prítomnosť, ktorá sa smeje
za minulosť, ktorá pamätá
zlomeninu nášho sveta
zasiahnutie šípami od Amora
zašívanie i bez doktora

z lásky, z nehy, zo slova chlapa
z čias, keď láska nebola jedovatá.

#10

Ruže, čokolády a výlety
vystriedalo vápno, súdny a klebety
neobyčajná láska a v jednote je sila
nahrádza ju nenávisť, poriadne prehnilá

#11

Ak vieš nenávidieť
lepšie ako iní
ešte nie si lepším človekom
vykúp sa v krvi nevinných
však zabíja ich iný
s ktorým vo všetkom súhlasíš

Až bude doba temna
nič nebude lepšie
ale tomu ty neveríš
nenávisť nie je jemná
no ak ti zalepí oči
tak ju neuvidíš

#12

Vieš, že nemá veľkú cenu
mať svoju pravdu nabiflenú
tlačiť ju cez všetky múry
až budeme všetci tuhí?

Keď nezvládaš abecedu
a vieš iba klamať
nájdi vodcu či predsedu
ktorému sa budeš klaňať

Čakám lacnejšie potraviny
keď už máme túto vládu
akosi nič nezlacnelo
tak si lížem labu...

#13

Vydatá z veľkej lásky
za rozvodového právnika
fakty, žiadne otázky
k tomu každodenná panika

Šperky pod zámkom
ústa pod kobercovkou
sebavedomie pri krtkoch
hovorí o samovražde

Veselé statusy
smutná realita
pre lásku, akúsi
zrodenú u koryta...

#14

V pondelok si ma milovala
V utorok už druhého mala
V stredu je tretí, vo štvrtok štvrtý
Od soboty treba obidve ruky
V nedeľu mi vravíš o prvej desine
Vraj číslo 9 je najviac na vine...

Slavomíra Zaf'ková

#1

Príliš som sa namotala,
teraz slzy kvapkám do boľavých rán.
City dávno pochovala,
aj tak boli rozštiepené ako porcelán.

#2

Veci máš už pred dverami,
zabalené, aj so sweet rečami.
No a čo, že hľadím na druhú!?
V poriadku..

Tak ti vadiť nebude, keď na rozlúčku dostaneš na hubu.

Mária Nováková

1#

Potrebujem protijed
na tú tvoju (proti)lásku
zaručený, jediný liek
nevidieť ťa na obrázku.

Spomienky zabudnem
aj na jedovatý dotyk
jedno isto iste viem
ty nie si melancholik.

#2

Nepasujú kľúče a úsmevy
v peňaženke sú iné fotky
nikto nikoho neopelí
nadávaš mi do bosorky.

To je v poriadku, ty si Satan
a máš jedovaté prázdno v hrudi
nič iné ako jed nenahmatám
nahradí ťa piaty, nielen druhý.

#3

Skladal si mi básne
dnes mi skladáš telefón
zapudil si všetko krásne
už si nemyslím, že si "ON".

Namiesto poličiek na kvety
keď si sa oháňal náradím
máme len poličky a smutné deti
ktoré si myslia, že sme náhradní.

#4

Zlomená sánka
aj obidve ruky
žiadna pozvánka
na život suchý.

Vypadli mi stoličky
ledva sa držím zábradlia
jedová láska miesto rozcvičky
ale ty sa so mnou len zahrávaš.

#5

Namiesto happyendu
je výhonok samoty
láska bola bez cementu
stále lebo ja, lebo ty...

Pavel Sekerák

#1

Už som prestal búšiť
do zamknutých dvier.
Už som svoju snahu vzdal.

Vniká do mňa jedovatý
nektár z tvojich pier.
Všetku moju lásku vzal.

#2

Kúpil som víno a jahody, pamätáš?
Ostali na kuchynskej linke.
Na stole už pre ne nebolo miesto.
Zmestili sa iba dve telá.
Nič navyše.
Žiadne šaty, žiadne zábrany.
Všetko ostalo hodené na zemi.
Poznačené horúcim potom milencov.
Boli sme jedným telom, jednou dušou.

Jednou jednotkou vášne.

Dnes už len spomínam ako som premokol a čakám kým za
mnou zhasneš.

#3

V pondělí jsi mě miloval.

Od půlky týdne strádám.

Ve dne jsi mi říkal drahoušku,
v noci jen „Ano, madam“.

V pondělí jsem byla pro tebe jediná.

V úterý tě upoutala jiná dáma.

Ve středu jen pusa povinná.

Ve čtvrtek jsem tě pořád milovala.

V pátek jsem ještě pořád doufala.

V sobotu tě už nechci zpátky.

Je neděle a já zoufalá

píšu tyhle smutné řádky.

#4

Moja múza sa roztopila.
Posledné myšlienky sa vyparili.
Aj keď som sa dnes neopila,
tancujem ako lesné víly.

Desať hodín smolím vetu po vete.
Našťastie včera som sa prekonala.
Urobila som chybu v podmete,
kužeľosečkou som ju odrovnala.

#5

Natália už drží v rukách lopatu.
Myslím, že koniec je už blízko.
Najskôr prídem o celú výplatu,
no i tak som to riskol.
Mám rada odvážnych mužov,
nečakane sa priznala.
A tak jej smelo hovorím,
či predsa len trošku nepribrala.

Barbora Galbavá

#1

Zabodneš jedovatý šíp
a vaporizuješ ako sľub.
Protilátka sa podáva
až po zmene počasia
vo tvojom vnútri.
Odvraciaš zrak
od pokrútených
zvíjajúcich sa schránok.
Trpia roky.
Pre kvapku záujmu
život utopili
v soli desiatok mŕtvych morí
kaliacimi ich zrenice.
Milosrdenstvo sa nenesí.
Kolobeh trvá.
Všetko je sranda
kým neotráviš sa
vlastným jedom.
Odrazu krutým je iný.

A patetická ty.
Ako všetci tí
bodnutí láskou
na zemi.

Broňa Zelená

#1

Boli sme pár, boli sme samá neha a rozkoš
teraz keď Ťa počujem dýchať vrhám po Tebe nôž.

Už nevládzem sa tváriť, že je všetko dobré,
v mysli zakopávam Tvoje telo a hľadám na hrob miesto
vhodné.

Ty ako vždy nič nechápeš a všetkému sa smeješ,
ja Ti balím kufre a posielam Ťa raz a navždy do prdele.

#2

Tvé slova jsou jak polibek dementora,
vysají lásku a s city jdou na procházku.

Tvé tělo zůstane duté a ploché,
protože tvé dny jsou zratané.

Mrcho, jdi tam, odkud jsi přijela,

opusť mé prachy a můj dům,

a já zapomenu tvé jméno a obličej,

a vysaji i poslední vlasy tvé

z mého domu i života i z každé buňky mého těla.

Ivan Nosál

#1

Drahá, dnes si tak temná
a trochu nepríjemná.
Láska je trojzmenná,
sviatky, voľná nezná.

Tvoj tieň sa plazí ako had
a zo srdca sem razí chlad.
Démon tuší ľahkú korisť
v tvojom pláne dnes sa rozísť.

#2

Naše svetlo ťaží tieň.
Dusí všetko, čo je v nás.
Kvôli chmáram v noci bdiem,
dlhé dni ťa neviem nájsť.

Tlačím vagón výčítiek,
dávno zišiel z koľají.
Nevera je zradný liek,
pichá do srdc boľavých.

Kto bol dobrý, kto bol zlý?
Kto sa prvý nechal zmiast'ť?
Kto ten uzol rozuzlí?
Muselo to až sem zájsť?

Jan Indrák

#1

Kolik ideálů máme, když chceme milovati
Kolik snů a plánů s drahým protějškem
Už tehdy však dlužíme a jednou budem platit
Za vůni naivity, která vznikla se dneškem

Kolik trpké bolesti snese naše duše?
Kolik horkých slz pojme kapesník z látky?
Němotou mluvíme, a posloucháme hluše
Chceme jít dopředu, však vracíme se zpátky

To ty, lásko krutá z plezíru, sekáš naše údy!
Jsi nelítostným katem s rudou škraboškou
Jsi pouťový kejklíř, a ráda ukazuješ bludy
Upíráš nám naši drogu- trošku za troškou

Chceš, abychom trpěli, za hloupost naší volby
Milovanou bytost měníš v Erinyi sprostou
Její křídla drtí víc, než v zimě sněžné rolby
Srdce nám rozklovne a pozře každé sousto

Shod' svoji paruku a obleč se zpět v cáry!
Zlá macecho, co jsi chtěla býti za Sněhurku!
Jak otrávená jablka Ty nabízíš své dary
Železnou rukavicí, v níž máš zkrvavenou ruku

#2

Jsme jako dva cizinci ve společné místnosti
Hledíme na stejnou tvář, na jinačí duši
Lhostejnost nyní přebývá v paláci radosti
Blyštivá koruna ji na hlavě sluší

Jsme jako dvě loďky, jež přišly o přístav
Ač umíme mluvit tak chybí nám slova
Jako já s Tebou, i Ty se mnou jsi nejistá
Nevíme jak zbořit zeď, která je nová

Jsme jak dvě strany v bitvě, co si vrací své raněné
V pár taškách se válejí náhodné vzpomínky
Na dvě rozbité nádoby, jež bývaly spojené
Po tváři tečou mi dva slané pramínky

Jsme jako dva náhrobky, co se ve stínu choulí
Pomníčky na něco, co bylo překrásné
Na noze cítím těžkou vězeňskou kouli
Jak ji mám shodit, mi zůstává nejasné

Jsme jako dvě pohádky na poslední straně
Za nimi bílé místo a spousta otázek
V rukou místo hojivých obkladů svíráme zbraně
Jsme kladivo, střepy a rozbitý obrázek

Jsme jako dva nástroje, které přišly o noty
Zavřeli jsme okna, zatloukli okenice
Je tma. Nocí jsem vláčen do němoty
Proč jen jsi vyhasla...
...Má karmínová svíce?

Dávid Matuš

#1

Padla tma
na rozpálené strechy
ďalšia zima za nami
a jar, ty kde si?
horúce večere
už nestrávime spoločne
izba plná tieňov
a myšlienok,
spomienok
prázdno tam kde ležala si-
už nik nekradne letnú deku
stíchla izba
ktorá bývala plná smiechu

Opustil som tú izbu
túto noc ma v nej nik neudrží
úspešne vykročené do ulíc
aj keď trochu prší
ach tá sloboda

ktorá tu nebola
keď si ma zviazala
potreboval som pochopiť
že tiež mám svoju hodnotu
a blúdiť v minulosti už nemám ochotu
rozhodol som sa nájsť
opäť svoje šťastie

Už nesmútim, už nie
asi sa žiadalo opustiť
izbu ktorá sa stala celou
aby zas mohla byť mojou
čo nešlo silou
pôjde vierou
a ja už verím
že si to šťastie zaslúžim
preto to, čo začalo smútkom
končí radosťou
a svetleším zajtrajškom

Snažím sa byť sebou-
nie vždy prvý,
snažím sa byť sebou-
nie vždy prvý,
nie vždy ten čo vraví
niekedy skôr poslucháč
Dávid- keď chceš byť svoj
tak skáč,
opakujem si - skáč
do rovnakej mláky zas
nájdeš v nej niečo
čo si prvýkrát prehliadol
snažím sa byť pravý

a kráčať nahor,
už som sa zbavil strachu
z pádov
zbavil som sa strachu
z pádov...

Som pripravený na skúšky,
na chyby,
na lásku,
pokľaknutie
a vypočutie
toho krásneho...
a každé ráno
sa tešiť

Som pripravený stať sa tým pravým
pre budúcu rodinu,
chrániť ju
aj rozosmievať
Som pripravený
nemať vždy pravdu,
som pripravený
byť ten pravý,
som pripravený
byť dospelý aj hravý,
plný rán aj viery
že sa zacia

Som pripravený
znamenat', čo znamenajú
praví priatelia

Z chlapca sa stáva
pravý chlap
pozri Dávid-
dokázali sme to
ešte pár omylov
aby sme zosilneli,
aby sme si pripomenuli,
že skutočne nie sme dokonalí
ale odhodlaní
stať sa tým pravým,
tým pravým pre teba

Linda Lietavová

#1

Láska nová, nepoznaná,
našťastie v mojom srdci nikdy
nepovstala.

Niesla ma v oblakoch lásky
zatiaľ, čo unášala sa
v tokoch inej krásy.

Prečo to temno postihnúť mohlo práve mňa?
Čakám na odpoveď
pri pozorovaní toho krásneho dňa.

Láska nová, nepoznaná,
čo hory doly prenáša
a zároveň moje srdce lásky neznáša.

Tak povedz mi už konečne,
prečo tak snívaš o tej žene báječnej,
ktorá ruky hlíny nemá tak zdraté,
ako ja od tej vecnej driny prinútiť ťa ľúbiť ma.

Ľúb ma, no ty neľúbiš a nikdy
nebudeš vedieť,
čo moja láska znamená,
dokým ju neskúsiš.

Času si mal veľa, preveľa,
ale ja budem šťastná s niekým iným,
a to oveľa.

Láska nová, nepoznaná,
jedy rozlieva a do ohňa nenávisti
čoraz viacej prilieva.

Teraz už viem, že ľúbiť ťa
s'á moje pokušenia
mi neprivedie spravodlivé
tvoje odpustenia.

Preto láska nová, nepoznaná,
je vždy tou najväčšou túžbou pre ľudí,
ktorých ešte neskonala.

#2

Zahrieva ma tlkot tvojho srdca
ako aj jed, ktorý sa z neho stráca

Držať ma silno vo svojom náručí
ti pokoj na duši vždy zaručí

Bál si sa odísť a nechať ma snívať samú,
no tvoje oči pri našej láske
nikdy neklamú

Ukazujú mi strach a neveru,
ktorá ma chce veľmi milovať,
no dokáže len oklamať moju dôveru
a pre svoje šťastie nevie riskovať

Pocíť hnev môj nekončiaci,
ako aj spev mojich hlások
prosiacich o spravodlivosť

Slzy utrápenia
rozplývajúce sa nad tečúcou riekou
zahlbujú ma nekonečnou biedou

Tak chyť ma a povedz mi,
že bez pocitu mojej lásky
žiť dá sa len ťažko,
no nedaruj mi prosím
ten pohľad klamársky

Pozri mi do očí a miluj ma
Inak jed do srdca ti skočí
a milovať ťa
bude s'á hanba,
ktorá pri každej inej
na svetlo vykročí

Lúče slnka
Spájajúc našu lásku
V ten osudný deň
Plávajúc na rovnakej vlnke

Pamätáš,
na tie časy bijúce sa,
ako masy ľudí
hľadajúc pravdu,
lebo lož ich už nudí

Bývali sme si lúbení,
no ty si ostal z toho znudený
a ja som stále verila,
že sme si súdení

Pamätáš,
po lanku tenkom kráčal si
pri možnosti pustenja ma
neváhal si

A našu lásku
celkom míňal si

Poznala som ťa,
ako človek pozná svoj osud,
záhadný, no i tak podstatný
takým si sa stal
a ponížil si svoje srdce
na úroveň ostatných

Pamätáš,
Svoju lásku som ti odovzdala,
Aby som tvoju nenávisť
a lásku porovnala

Pamätať toho budem ešte veľa
a i keď to nepošlo,
zabudnúť mi moje slová nemožno,
ale ja viem,
že tebe to aj tak nedošlo

Mária Streicherová

#1

Láska a nenávisť.

Dve sestričky.

Jedna spriada
láskyplné nite.

Tá druhá...
drží nožničky.

#2

Polčas rozpadu
Menia lásku na zradu
Sú si príčinou

#3

Imelový piercing
stromov.
Duša beží...
Roráty a domov.
Druhá adventná nedeľa.

Je nám
horúco na telá,
je nám
zima na duše.

Vietor
námrazu kolíše.
Na cestu sneží
ľadová triešť.
Nechce sa mi
zobudiť,
sebe teba
na sebe niesť.
Na duši
dedičný hriech.
Láskanie odruší,
...ech!
Privedie ma
k pokániu.
Laxne milovaná
oddávam sa
vzrušeniu.

#4

Spolužitie bez vášne,
dotyky tiel nejasné.

Duše
na hony vzdialené.

Príbeh
o mužovi a o žene,
príbeh
so snahou zľúbiť sa.

Láska
je cesta skalistá.

#5

Jedovatá lásky vata,
duša kričí Pomoooc! Rataaaa!

Obalené srdce
jej mäkkosti repce,
nevie sa v nej pohnúť z miesta,
nebije,

samo sa sebou trestá,
utrápené orgie.
Láska prežratá skrz naskrz,

kde-tu jej torzo,
trs rozdúvania vášne.
Chirurgicky oddeliť
lásku a jed,
nemať nič na zošitie.
Cit naprázdno neobišiel.

#6

Iba reč. Po_su_nok.
Dôvod na lásku i na útok.
Iba reč
a si z nej celý preč.
Iba reč Miluj ma!
Príkoriu sa vzprieč!
Iba reč, odkaz, slovo.
Myknutie plecom.
Iba reč
pojivkom je i mečom.

#7

Citové banky, plusy a mínusy,
láska neúprosná oživí i zadusí.

Petra Kamlachová

#1

Salon je pustý chrám,
rozpité skvrny v nátěru,
rozum přepadá stihomam,
tísňivá agónie večerů.

Tikot hodin měří čas,
duše se samotou dusí,
ubíhajících minut dutý hlas
se táhne jak po nebi husy.

Vytepaná slova básníkova
čtu ospale z bledého papíru,
v mysli z nich se mi ková
drátěná košile na míru.

Slova lásky jak krůpěje jedu,
jako trny bodají do srdce,
zradu já odpustit nedovedu,
žal, který chutná po trnce.

Lepkává temnota smysly otupuje
a sklenice vína hořkne jak plyněk,
jediná svíčka mi knihu ozařuje,
skomírající plamen zašlých vzpomínek.

Zemřel čas, teď z minuty jsou léta
a místo pokoje hřbitov dívčích snů,
krvavá orchidej na hrobě lásky vzkvétá
a kvěsti bude až do konce mých dnů.

#2

Rty měla barvy jeřabin,
když v kole se vesele otáčela,
a nad hlavou jí visel stín.
Když zpovídala se ze svých vin,
krvavé ruce si namáčela
do husté šťávy z ostružin.
A její vlasy temně plály,
černější křídel havranů,
když její ústa lásku lhaly,
plameny duši spalovaly.

Tu krutou, krásnou Moranu
však přesto všichni milovali.

Muži o ní tajně snili,
i když jí z očí číšel mráz,
a třeba jen slůvko s ní prohodili,
jiným se navždy ztratili,
jen jí se vydali napospas,
dokud se pro ni nezabili.

Co básní a obrazů věnovali
té tajemné, svůdné kouzelnici,
věčnou lásku jí přísahali,
z blízka, z dále k ní putovali,

snad zemřít s ní toužili na hranici,
když jejím katům peklo slibovali.

Měla rty barvy jeřabin
a hlas její opojnější vína,

když vyznávala se ze svých vin,
šaty si zdobila trnům z ostružin...

Jak sladký příslib toho klína!

A nad hlavou jí visel stín.

Jak těžké je první nadechnutí,
jak zvláštní poprvé prožívat strach?

Co za sílu tě dnes nutí
cizího domu překročit práh?

Jak sladké je první políbení,
jak dokáže bolet první láska?
Kouzelná noc, však ráno příběh mění,
na tváři se zjeví první vráska.

Už za sebou máš první hřích,
krátké a bláznivé smyslů opojení.
Kde ale zůstal zvonivý tvůj smích?
Na cáry roztrháno jest růžové snění.

Zlomené srdce teď horké slzy kropí,
prvně jsi zemřela, však přesto žiješ dál,
klekání odzvonili, teď zármutek tě topí,
poprvé tě, milá, někdo obelhal.

Jana Ostrihoňová

#1

Telo sa sužuje, srdce bolesťou trasie,
opäť sa sklamalo, stratilo krehké šťastie.

Odišla láska tak vzácna a tajomná,
skončila náklonnosť – už nie je vzájomná.
Deň po dni ubieha, čas jak slimák sa vlečie,
slza oko míňa, smutne po líci tečie.

Tak, ako po búrke svet vlhou dychtivo sa kropí,
tak i duša láskou zronená zrak svoj tíško klopí.

Nechápe, nevie prečo opäť ostala sama
a v náručí milého zaspáva iná dáma.

Teraz tu stojí na okraji útesu,
praje si odolať vlastnému poklesu.

Rozvahu nechala pohltiť zmätkom,
cíti, že zlyhala úplne vo všetkom.

V priepasti pod sebou vidí obrovské kusy čiernych skál
a spenené more tancovať s vlnami divoký bál.
Jediný krok ju delí od nezvratnej pravdy,
ktorú jej smrť na pery vpísať túži navždy.

Ešte váha, pevne na zemi stojí,
chrbtom steká pot, žalúdok sa bojí.

Za horizont slnko zašlo, tmavá noc nastane,
vietor dych v diaľ unáša, v duši zúri povstanie.
Posledný pohľad na kraj, kde žila toľko rokov,
Rozum kričí: Skoč! Zbav sa už mučivých okov!

Odobzdaj sa moru, nech ťa pod hladinu stiahne,
voda pľúca naplní, iskra vyhasne na dne.

Aká krásna lož je láska! Srdce zvodom opantá.
Skočiť? Ostať žiť? Ktorá možnosť je správna varianta?

Vtom ju ktosi pevne za plece chytí,
silou v nej mylné presvedčenia drtí.

Uzrie pohľad záchrancu a v ňom tichú otázku.

Prečo ho chce opustiť? Zabudla snád' na lásku?

Už strach zo smrti na zem padá, ustupuje bezmocnosť,
do popredia sa nádej tisne i sľub v lepšiu budúcnosť.

Svatava Přívětivá

#1

Potkaly se na ulici dvě paní - Lítost a Prázdnota.

Začaly si povídat a v očích měly slzy.

V srdci se jim totiž usadila Samota,
která je pořád sama, a to ji mrzí.

„Co kdybychom si sedly do parku?“
navrhla paní Lítost skromně.

„Proč ne? Dáme si třeba polárku,
nemusíš se přece bát o mě.“

Tu přijel na kole pan Smutek.
Byl už starší, měl šediny na hlavě.
Prý teď před Žárlivostí utek,
že má toho dost právě.

„Dámy, mohu vás pozvat na sklenku vína?“

Podívaly se na sebe a hlavou kývly.

„Víte, cítím se sám a je mi zima.
Proč neprožít spolu krásnou chvílí?“

V útulné kolibě pohoda vládla.

V rohu u stolu sedí tiše Láska.

Jen se dívá, jak oheň v krbu praská.

Hodně ji bolí, že teď na zem spadla.

Na přípitek cinkly plné skleničky.

Smutek ji zval: „Lásko, pojď za námi!“

„Proč, ne?“ řekla a slzy měla pod víčky.

Snad nevadí, když se vínem omámí.

Tu pustila se láska do vyprávění,

že asi ztratila nejlepšího přítele.

Že zůstal jí jen svět pohádek a snění.

Začaly zvonit zvony v kostele.

Do místnosti vešla paní Žárlivost rázně.

Měla na sobě róbu a na klobouku peří.

„Smutku, máš doma málo kázně.“

Už mi bude líp - v to Láska pevně věří.

„Jdeme domů, ty sukničkáři!“
Smutek vstal a sklopil zrak.
„Ať se vám, dámy, dobře daří!“
Na nebi se objevil šedivý mrak.

Pak se otevřely dveře a vešlo Štěstí s Nadějí.

„Lásko, nemáš tu dobrou společnost.

Pojď s námi už domů raději.

Pomůžeme ti, slz už bylo dost“

Miro Švercel

#1

Prepichla si mi dušu,
pohľadom ovila zmysly,
opásala zvodným jazykom.

Mriem, tonúc v slinách
riedených slzami.

Trpím predstavami
17-ročného chlapca.

Klopem, búšim
do zjazveného ticha.

Len mlčať
a nechať si požierať srdce
trpkými perami.

Mľaskáš cudzími ústami
a kradneš slová
z mŕtvych pier
padlého anjela,
už nezachrániš.

Prepichnutý(á) trojzubom,
pcháš prázdne útroby
zvyškami stuchnutého sena.
Pletieš hniezdočko
na ďalšiu anonymnú noc.

Nezdravíš spolubojovníkov
v kartónových bivakoch.
Chladnúce telo
čerstvo balíš
do starých správ.

Usínaš v rytme
retardovaného tepu
zjazveného srdca.
Meravé zrenice
sa plnia epitaom - RIP.

#3

Na hrsti veršikov,
hodených pod nohy,
skĺzneme pomedzi strofy
rovno k epitaflu.

Prológ je dávno za nami.
Čiernobiele mozaiky
stratili svoje rámy,
no nerozpadli sa.

Namaľuj slová
tak, aby im nik
nerozumel.
Okrem nás.

Naša tajná reč,
ošatená
do nedokonalosti
sa stala materinskou.

Oprášim tóny
a nahmatám ťa
- nevidomú
s otvorenými očami.

Tak tu ležíme
a vrastáme do seba,
navzájom prepletení.
Strácame sa
v slepom mlčaní -
plnom lásky.

#4

Stopy stratené v čase,
zapadnuté snami,
kráčajúce k smrti.

Záchvevy v hlase.
Známy - neznámy
človek sa vrtí,
v útrobach mamy
život sa krčí.
Volá o záchranu,
ručičkami búši.
Bráni sa však márne.

Vôľa žiť zrádza mamu,
slzy nevysuší.
Smútok plynie a starne.

Je čas ísť!
Zabudnúť na trýzeň
a zahryznúť do hrudy zeme!
Spáliť starý list,
zničiť tak jeho tieň!
Zabudneme,
či nezabudneme?

Som malá strana,
chabo popísaná
v tvojej knihe.

Tak čítaj, čo cítim,
medzi všetkým a ničím.
Záchvevy duše,
oživujúce pády,
chvályhodné vady,
ktoré nik nevidí?!

Nauč sa ma naspamäť,
nech môžem v tebe tlieť
a hriať ťa v chladných dňoch.
Obaja však vieme,
že tá chvíľa musí prísť,
keď povieš dosť
a obrátiš list.

„Som ranná hmla,
úplne nepriehľadná.
No tak! Pohlad' ma!
Krásny chlad, však?

Som socha vo večnom parku.
Vyznamenávam len za zásluhy.
Kľakám pred tebou a prosím
o prijatie – mám dar...
Chceš trňový veniec?
Moje meno?! Nepoznáš ho?
Radšej nechci! Ukrývam sa
len za vaše nedokonalé prezývky.
A nikto mi nerozumie, ale ja všetkým.

Nevidíš ma? Len cítiš
moju meravú prítomnosť.
Neboj sa, neboj sa, moja milá.
Ja prídem, nenechám ťa v štichu.
A potom sa prvýkrát zadívam
do tvojich očí a naposledy!“

Mám ťa pod nechtami,
krásne voňavú.
Tvoj roztečený make-up
otlačím si na hlavu.
A nemé oči
sa ma pýtajú:

„Pichlo ťa už svedomie
ostrou výčitkou?
Tak zamysli sa!
Už si to robil, niekedy?
A vôbec?“

„Pod'me sa trápiť...“
Ponúkam ti svoj žiaľ,
ale ty nemáš smäd.
Tak sa upijem sám
do snivej nemoty.

Vchádzaš, odetá
len v koži.
Otváram oči
a chcem zložiť
tisíci kompliment.

Ale niet komu.
Schovala si sa mi...
Privoniam ku prstom
a usmejem sa:
Bola si tu...

#8

Čo ťa sere?
V šere
šumiacich listov
od ne-známych...
V hluku
nevyrieknutých slov,
ktoré rania,
hoc mali pohladiť.
Máš svoje dni?

Zažltnuté
ako týždeň
nosené slipy.
Sírkaš čaj z lipy
a potíš sa
pri ne-milovaní,
pri anonymnom sexe...
Uspokojiť sa ti nechce.
Vzdycháš,
neprirodzene, prosebne, umelo,
aby už svedomie nebolelo.
Privieraš oči
a sladko snívaš
o nočnej more,
ktorá ti nôti
uspávanku
do večného spánku...

Tak spi sladko!
Ja, ťa budiť nebudem...

Igor Novák

#1

Keď konvalinky plačú
a nik ich nehľadí.
Slzy, už aj nám zhasnú,
pod' láska do ulíc.

Pohľad' konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.

Keď konvalinky plačú,
bozkom ich neláskaj.
Jed každej ich slzy
ti neprinesie raj.

Pohľad' konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.

Keď konvalinky plačú,
plačú v nás spomienky.
Láska na hladinu vody
hádza nám kamienky.

Pohľad konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.

#2

Gotika, oltár pri kríži,
nocou sa k tebe priblížim.
Vosk steká sviečkou po tele,
naše telá sú spojené.

Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.

Kráľovstvo duší, hviezdny prach,
vzduchom sa šíri sladký pach.
Jazykom stínam oblohu,
modlíš sa telom ku bohu.

Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.

Lietaj s tebou vo Vallhale,
to jediné, je to pravé.
S mečom sa prebojovať sem,
po tom som túžil, to som chcel.

Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.

Možno raz budeš, možno nie,
možno to nie je súdené.
Možno sa niekto zmiluje,
ja ťa dnes úprimne milujem.

Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.

Neber si jablko od hada,
jedom je plná záhrada.
City sa strácajú v korunách,
stromov a papierov, v zámenách.

Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.

Dnes si ma vyber, nie jablká,
myšlienka lásky ti uniká.
Jedom si stratila zábrany,
ničomu sa, už nebrániš.

Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.

Tomáš Beník

#1

Keby som vedel,
že jed sa šíri vzduchom,
tak by som len sedel,
nehnal sa za ruchom
a všetko by bolo inak.

No ja som von vyrazil
a našiel som teba.
Tvoj zvodný pohľad na zem ma zrazil
a aj keď mi to nebolo treba,
zamiloval som sa na prvý pohľad.

Akoby som bol zbláznený.
Všetko som zavrhol, si tu len ty.
Len tebou 24/7 omámený.
Zaplnila si sebou aj moje sny.

Priatel'ia ma vyškrtli, rodina už nie je.
Všetky dvere sa zabuchli, no ja sa smejem,
lebo, okrem teba, nič nepotrebujem.

Prečo si ma chcela?
Bol som ľahká obeť?
Jed len do mňa si dať smela?
Tak malý bol svet?

Teraz ma len týraš.
Trápiš ma, nedávaš mi spať.
So mnou, v hlave a srdci bývaš.
Som živou hračkou, s ktorou sa chceš hrať.

Obrana nie je
a ja ju ani nechcem.
Možno aj prísť smie,
no týraný byť chcem.

Tvoj jed tvojej obeti chutí.
Je to konská dávka, no ešte mi daj!
Tých predomnou kŕč smrti krúti,
ale mňa pokojne zabíjaj!

Ešte viac ťa budem chcieť...

Ak sa to dá...

Či ma chceš zabiť a ísť ďalej

alebo do konca takto žiť,

neviem, no nehľadám nádej.

Až do konca svojho takto chcem byť!

Aj čo ty? Aj ty?

Či si pavúk, a či kobra,

tvoj jed je ako nektár sladký.

Chytila si ma, spáchala trochu dobra.

Moja láska k tebe je nad všetky statky,

lebo už nie som sám.

A nevadí mi, že si jedovatá...

Rudo Kain

#1

V prítmí periférie
kde slávici len digitálne štebocú
a kryštalizuje teplo
dotyku
v smogu nenormálnych Gé
a pop-up prianí
skrývam sa s tebou
v túžbe po milovaní

Tam vášeň
moja láme
tvoj kód
tam neha
tvoja páli
železné chrasty
z môjho srdca
Kryštály dotykov
párajú sny
a o hodinu je ráno

Kamča Steinová

#1

Tolik slov otrávených jedem.

Tolik nocí v přítomnosti číhající zmije.

Tolik spalujících pohledů do planoucích očí.

Tolik lávou pohlcených slz.

Tolik záměrně vyvolaných bouří.

Tolik myšlenek na vyhaslé lidské srdce.

A přesto po sobě střílíme šípy Amorovy.

Andrea Jármayová

#1

Ako trojhlaví draci
oheň klamstiev na nás chrlili,
len aby nás k urnám dostali,
tam kde sme pekne jeden za druhým
demokraciu pochovávali...

#2

Zdraželi nám potraviny,
ktože je už za to vinný?
To vedia už aj malé decká,
že tí nenažranci
si nehanebne napchávajú vrecká.

Vyškierajú sa na nás vysoké ceny,
ale Slovensku máme zostať verní.

Dôverovať našej vláde,
skade majú dôchodci zobrať na jedlo, skade?

Milujeme náš slovenský kraj,
keby nás neokrádali,
nižšie ceny a vyššie dôchodky dali,
bol by tu raj.

Tatiana Tuhárska

#1

Naťahujem ruku, beriem si telefón
v sladkom presvedčení, že je to on.
Nadšenie strieda sklamanie,
akosi som cítila, že nezostane,
v jeho správach rýchlo ubúdali riadky,
radšej než mlčanie, brala by som hádky,
sľuboval, že neodíde za žiadnych okolností,
bola som pre neho len jednou z možností,
už niekoľko dní sa cítim rozpoltená,
na rozlúčku nie som pripravená.
Snažím sa zmieriť s tým, čo príde,
dúfam, že skoro z mysle mi zíde.
Stále ho mám rada, ale zostávam sama,
kým v jeho mysli je už iná dáma,
nehovorím, že jeho citom vládne iná žena,
nemôže získať niečo, čo on nemá.

Zuzana Volentierová

#1

Tŕň jedu zaborím do tvojho tela,
prepichnem tiché tiene milovania,
kam si s myšlienkou vrátiť sa chcela,
aj tí poslední žijúci ťa hania,
že si tú lásku napustila jedom,
prevrátila stoličky pokornosti,
citlivé veci zmietla pred starý dom,
zabila si ma do špikovej kosti.
Mŕtve telo baží a čaká na súd,
nežnosti neprichádzajú v noci,
prestaň byť nevrlá a už sa zobuď,
aj keď som ťa múdro miloval hoci,
nespravím spätný časovaný režim,
neberiem zodpovednosť za mdlé činy,
miešala si arzénový čaj pre iných,
za nič ťa tupým mysľom nevinním,
ži v spokojnosti a čistý štít maj,
už som milovaný v budúcnosti.

Zlomený život, zlomený čas,
niečo je napísané v nás.
Lúbosť je strašidelná dráha,
dokonca stá žena sa zdráha,
pochovať nenávisť v masách,
takto rozmýšľať, nazdáva sa,
muchotrávka strávila jedy,
sladká príchuť jazykovedy.
Matróna padá do záhuby,
celý svet je stále naruby.
Žlč s otravou píšu mená,
zostala som napokon nemá,
že jedovatá láska žije!

Alena Sičáková

#1

Duša
tá túži
slobodne
dýchať.
Rozum,
by všetko
diktovať
chcel.
Najkrajšia
je pokora,
nie pýcha.
Láska,
tá však
nie je
na prídel...

#2

Dva svety sa stále prelínajú v duši.
Pália ako oheň a chladia ako ľad.
Láska je ako krásny motýľ na súši.
Gejzír, ktorý strieka ako vodopád...

#3

Spadla bolesť z nebe,
řekla, chci jen tebe.
Já ti pomohu jít dál,
abys překousl svůj žal.

Řekla mu odvaha,
bděla s ním do rána.
Něha ho hladila přes čelo,
lásky se ti tak moc zachtělo...